Маслиҳатҳо барои ҷавонон

Дар айёми ҷавонии худ Офаридгори худро дар хотир дор, дар ҳоле ки рӯзҳои бад намеоянд ва солҳо наздик намешаванд, вақте ки ту мегӯӣ: «Ман аз онҳо лаззат намебарам», **Воиз 12:1**

... зеро хаёли дили одам аз ҷавонии ӯ бад аст.... **Ҳастӣ 8:21**

Падару модари худро эҳтиром кун, то рӯзҳои ту дар замине, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, дароз шаванд. **Хуруҷ 20:12**

Агар онҳо ба Ӯ итоат кунанд ва ба Ӯ хизмат кунанд, рӯзҳои худро дар шукуфоӣ ва солҳои худро дар лаззат мегузаронанд. Аммо агар онҳо итоат накунанд, бо шамшер нобуд мешаванд ва бе дониш хоҳанд мурд. Аммо риёкорон дар дил хашмро ҷамъ мекунанд: вақте ки Ӯ онҳоро мебандад, фарёд намезананд. Онҳо дар ҷавонӣ мемиранд ва ҳаёти онҳо дар байни нопокҳост. **Айюб 36:11-14**

Зеро Ту умеди ман ҳастӣ, эй Худованд Худо: Ту аз ҷавонии ман таваккали ман ҳастӣ. Ман аз батни модарам бо Ту зинда мондаам; Ту маро аз шиками модарам берун овардӣ; ҳамду санои ман ҳамеша аз Ту хоҳад буд. **Забур 71:5-6**

Чӣ тавр ҷавон метавонад роҳи худро пок кунад? Бо риояи каломи Ту. **Забур 119:9**

Писарам, аз ҷазои Худованд нафрат накун ва аз ислоҳи Ӯ хаста нашав: Зеро Худованд ҳар киро дӯст дорад, Ӯ ислоҳ мекунад, мисли падар писареро, ки аз ӯ хушнуд аст. Масалҳо 3:11-12

Масалҳои Сулаймон. Писари хирадманд падари шодмон месозад, вале писари нодон ғамгинии модари ӯст. Масалҳо 10:1

Ба падарат, ки туро ба дунё овардааст, гӯш кун ва модаратро дар пирӣ нафрат накун.
Масалҳо 23:22

Эй ҷавон, дар ҷавонии худ шод бош; ва бигзор дилат туро дар айёми ҷавонии худ шод гардонад ва бо роҳҳои дили худ ва дар назари чашмони худ равӣ; аммо бидон, ки барои ҳамаи ин чизҳо Худо туро ба доварӣ хоҳад бурд. Пас, ғамро аз дили худ дур кун ва бадиро аз ҷисми худ дур кун, зеро кӯдакӣ ва ҷавонӣ беҳуда аст. Воиз 11:9-10

Оё надонистаӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои абадӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, хаста намешавад ва хаста намешавад? Ақли Ӯро таҳқиқ кардан мумкин нест. Ӯ ба заифон қувват мебахшад ва ба онҳое, ки қувват надоранд, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон низ хаста ва хаста мешаванд, ва ҷавонон комилан меафтанд. Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав мекунанд, бо болҳо мисли уқобҳо мепаранд, медаванд ва хаста намешаванд, ва роҳ мераванд ва хаста намешаванд. Ишаъё 40:28-31

Он гоҳ кӯдакони хурдсолро назди Ӯ оварданд, то ки дастҳояшро бар онҳо гузорад ва дуо гӯяд; ва шогирдон онҳоро сарзаниш карданд. Аммо Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, ки Малакути Осмон ба чунин касон тааллуқ дорад». Ва дастҳояшро бар онҳо гузошт ва аз он ҷо рафт. Ва инак, яке омада, гуфт: «Эй Устоди некӯ, чӣ кори нек кунам, то ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошам?» Ва ба ӯ гуфт: «Чаро маро нек мегӯӣ? Ҳеҷ каси нек нест, ҷуз Худо, ки ягона аст. Аммо агар хоҳӣ ба ҳаёт дохил шав, аҳкомро риоят кун». Ӯ ба ӯ гуфт: «Кадом?» Исо гуфт: «Қатл накун, зино накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надеҳ, падару модаратро эҳтиром кун ва ёри худро мисли худат дӯст дор». Ҷавон ба ӯ гуфт: «Ҳамаи ин чизҳоро аз хурдӣ нигоҳ доштаам; боз чӣ намерасад?» Исо ба ӯ гуфт: «Агар хоҳӣ комил бошӣ, бирав ва он чи дорӣ, фурӯш ва ба камбағалон бидеҳ, ва дар осмон ганҷ хоҳӣ дошт; ва биё ва маро пайравӣ кун». Аммо ҷавон ин суханро шунид, ғамгин шуда рафт, зеро сарвати зиёде дошт (Матто 19:13-22) .

Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед; ки ин аввалин амри ваъда аст; то ки барои шумо некӯ бошад ва шумо дар замин умри дароз бинед. Эфсӯсиён 6:1-3

Бигзор ҳеҷ кас аз ҷавонии шумо нафрат накунад; балки дар сухан, дар рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон ва дар покӣ барои мӯъминон намуна бош.
1 Тимотиюс 4:12

Аз шаҳватҳои ҷавонӣ гурезед, балки бо онҳое ки Худовандро аз дили пок мехонанд, аз паи адолат, имон, муҳаббат ва сулҳ равед. 2 Тимотиюс 2:22

Ҳикмат аз як канор то канори дигар бо қувват мерасад ва ӯ ҳама чизро бо меҳрубонӣ амр медиҳад. Ман ӯро дӯст медоштам ва аз ҷавониам ӯро меҷустам, мехостам ӯро ҳамсари худ кунам ва ман ошиқи зебоии ӯ будам.
Ҳикмати Сулаймон 8:1-2

Эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед, ки падари шумост ва баъд аз ин амал кунед, то ки шумо дар амон бошед. Зеро Худованд ба падар эҳтиромро бар фарзандон додааст ва қудрати модарро бар писарон тасдиқ кардааст. Ҳар кӣ падарашро эҳтиром кунад, барои гуноҳҳои худ кафорат мекунад. Ва ҳар кӣ модарашро эҳтиром кунад, мисли касест, ки ганҷ ҷамъ мекунад. Ҳар кӣ падарашро эҳтиром кунад, аз фарзандони худ шодӣ хоҳад дошт; ва вақте ки дуо мекунад, шунида хоҳад шуд. Ҳар кӣ падарашро эҳтиром кунад, умри дароз хоҳад дошт; ва ҳар кӣ ба Худованд итоат кунад, барои модараш тасаллӣ хоҳад буд. Ҳар кӣ аз Худованд метарсад, падарашро эҳтиром хоҳад кард ва ба падару модараш мисли оғоёни худ хизмат хоҳад кард. Падару модари худро ҳам бо сухан ва ҳам бо амал эҳтиром кунед, то баракат аз онҳо бароят биёяд. Зеро баракати падар хонаҳои фарзандонро мустаҳкам мекунад, аммо лаънати модар пояҳоро решакан мекунад. Ба беобрӯии падарат ҷалол надиҳед; зеро беобрӯии падарат барои шумо ҷалол нест. Зеро ҷалоли одам аз беобрӯии падараш аст; Ва модари беномус барои фарзандон шармандагӣ аст. Писарам, падаратро дар пирӣ дастгирӣ кун ва то даме ки зинда аст, ӯро ғамгин накун. Ва агар ақлаш ноком шавад, бо ӯ сабр кун ва вақте ки ту дар қуввати пурраи худ ҳастӣ, ӯро нафрат накун. Зеро раҳоӣ аз падарат фаромӯш нахоҳад шуд ва ба ҷои гуноҳҳо туро обод хоҳад кард. Дар рӯзи андӯҳи ту ба ёд оварда хоҳад шуд; гуноҳҳои ту низ мисли ях дар ҳавои гарми гарм об хоҳанд шуд. Касе ки падарашро тарк мекунад, мисли куфргӯ аст; ва касе ки модарашро хашмгин мекунад, аз ҷониби Худо лаънат шудааст. Экклесиаст 3:1-16

Писарам, аз айёми ҷавониат насиҳат гир, то ки то пириат ҳикмат ёбӣ.
Экклесиастик 6:18

Падари худро бо тамоми дили худ эҳтиром кун ва ғаму андӯҳи модаратро фаромӯш накун. Дар хотир дор, ки ту аз онҳо таваллуд шудаӣ; ва чӣ гуна метавонӣ ба онҳо барои он чизе, ки онҳо барои ту кардаанд, подош диҳӣ?
Экклесиастик 7:27-28

Фарзанди худро масхара кун, ва ӯ туро метарсонад; бо ӯ бозӣ кун, ва ӯ туро ғамгин мекунад. Бо ӯ нахандед, ки мабодо бо ӯ ғамгин шавӣ ва дар охир дандонҳоятро ғиҷиррос назанӣ. Дар айёми ҷавониаш ба ӯ озодӣ надиҳ ва ба беақлии ӯ чашмак назан. Гарданашро дар айёми ҷавонӣ хам кун ва дар айёми кӯдакиаш ба паҳлӯҳояш зан, то ки якрав нашавад ва ба ту итоат накунад ва ба дили ту ғам наорад. **Экклесиастик 30:9-12**